

ALEKSANDAR ILIĆ

PR

■ Laguna ■

Sadržaj

Log In	9
Firewall	29
Interakcije.	51
Event	75
Emotikon	93
Share.	115
Internaut	131
Settings	151
Search	159
Loading	177
Log Out	205

LOG IN

Media Relations Manager Sonja Božičković kaže da je u osamnaestom veku neki napuljski plemić četrnaest puta izlazio na dvoboj braneci stav da je Dante bolji pisac od Ariosta. Četrnaesti put, smrtno ranjen, priznao je da nikada nije čitao ni jednog ni drugog. *Media Relations Manager* kaže da je posvećenost te vrste neophodna svakom ko hoće da se uspešno bavi PR-om, kao i da je to najbolji način da se zadrži klijent. Dugo je razmišljala da li je plemić pogrešio rekavši da nije čitao ni Dantea ni Ariosta i zaključila da je čitao i jednog i drugog. Na samrti je slagao jer mu je u tom trenutku osećaj za lični PR govorio da je bolje da na vrata publiciteta zakuca kao budala nego da uopšte ne zakuca.

Sekcije *Interests* i *About Facebook* profila Sonje Božičković otkrivaju da se radi o dvadesetdevetogodišnjem stručnjaku za odnose s javnošću zaposlenom u jednoj od vodećih PR agencija u regionu kao i da

je diplomirala na Filološkom fakultetu u Beogradu. Omiljena knjiga: *O čemu govorimo kad govorimo o ljubavi*, Rejmond Karver. Omiljeni film: *Džeki Braun*. Omiljena grupa: *Death in Vegas*. Omiljeni citat: *Ne razumem kako žena može da izađe iz kuće a da se ne dotera, ako ni zbog čega drugog onda iz pristojnosti*, Koko Šanel. Status veze: *In a relationship*. Ima petsto dvanaest prijatelja, od čega nam je trideset šest zajedničkih. Na profilnoj slici izgleda kao da je loše ispala na fotografiji za ličnu kartu: pogled joj je spušten. Ostale fotografije sa profila gotovo verno oslikavaju njen fizički izgled – na skoro svim slikama je nasmejana bez obzira na to da li je na nekoj žurki ili konferenciji za štampu: ima dugu i crnu kosu, oči su joj plave, usne tanke, koža negovana i bleđa – jedna je od retkih koje uživo izgledaju bolje nego na *Facebooku*.

Sa Sonjom sam se smuvao dva meseca pošto sam se zaposlio u Agenciji. Prekovremeni rad nas je zbližio a bar dva puta nedeljno nakon posla smo sedeli po kojekakvim kafićima i pili vino. Usput smo počeli da duvamo a onda i da flertujemo. Flert je vodio u lascivnost, lascivnost u seks, a seks u vezu. Već dve godine uspešno krijemo da smo zajedno. Sonja kaže da ta vrsta odnosa nije poželjna u Agenciji i da bismo mogli da imamo problem ako se sazna. Meni se pak čini da je ta vrsta odnosa u Agenciji zabranjena.

Kada sam došao u Agenciju, sa Sonjom sam najlakše i najbrže uspostavio profesionalni odnos. Gotovo svi ostali bili su zauzeti sobom. I dalje mi nije jasno kako ljudi koji su stručnjaci za komuniciranje imaju problem da jedni sa drugima razgovaraju. Zavist, mržnja, zloba

i ostali korporativni odnosi jednostavno ne bi smeli da budu izgovor kada se radi o PR profesionalcima.

Već pet dana se nisam video sa Sonjom. Sa *New Media Managerom* Stašom Lakićević otputovala je na službeni put u Dubrovnik: na *PR & CSR Conference*. Danas se vraća. Sinoć smo četovali na *Skypeu*. Kaže da je jela grdobinu na žaru sa blitvom i kremom od limuna. Ništa ukusnije i odvratnije nisam jela, rekla je. Ima dosta slobodnog vremena, more je toplo, grad prelep, sastanci produktivni, prezentacije i predavanja uglavnom zanimljivi, prija joj što ne mora da ustaje rano, gotovo uopšte ne telefonira, pomalo mingluje s potencijalnim klijentima i jedva čeka da se vrati i naduva. Za Stašu Lakićević je rekla da je potpuno luda, da je žešće bedači, kao i da je sada sigurna da ona u glavi nema vijuge već paralele. Rekao sam joj da je na poslu sve isto, da je u Beogradu nenasna vrućina i da sam kupio *iPod Shuffle*. Pre nego što smo otišli da spavamo i pre nego što mi je rekla da joj nedostajem, što mi uvek govori pred spavanje kad ne spavam zajedno, pitala me je da li imam trave za večeras. Odgovorio sam da imam skank.

Kada je Sonja utonula u oflajn vratio sam se na *Crysis 3*: pucačinu iz prvog lica koju sam počeo da igram pre nekoliko dana. Radnja igrice odvija se u Njujorku 2047. godine, koji je razrušila i opustošila vanzemaljska rasa Sef. Pucao sam iz svakog oružja koje sam mogao da nosim. Delovi tela vanzemaljaca leteli su na sve strane. Ponekad bi i delovi mog tela leteli na

sve strane. Tada bih udario enter i riloudovao level. Treba osvojiti Njujork.

Beograd je prilično nezgodno mesto za život, naročito leti. Grad od betona i asfalta, pritisnut suncem, zrači jaru tako da sve titra na ivici zapaljenja. Hidrometeorološki zavod kaže da se živa u termometru danas popela do trideset sedmog podeoka. Toplije je. Subjektivni osećaj nikad ne vara.

Danas s posla izlazim u 16.30, pola sata pre zvaničnog kraja radnog vremena. Nezvanični i očekivani kraj svodi se na to koliko ko može da izdrži: uglavnom radimo do šest. Prekovremeni rad se podrazumeva, kao i to da nikada neće biti plaćen.

„Otišao sam do banke. Neću se vraćati“, rekao sam Sari Paramentić, *Office Manageru* i ličnom asistentu *Managing Directora* Darija Krunića.

„Šta da kažem ako te neko bude tražio?“, odgovorila je i pogledom pokazala na Dariovu kancelariju.

„Reci da sam otišao do banke.“

Znoj mi je izbio na čelo čim sam izašao na ulicu. Curi i niz leđa. Vrućina mi nabija nervozu. Pretvara mi krv u živu. Želim da eksplodiram. Kafići na Obilićevom vencu su prazni. Prošao sam pored *Mažestika* i *Vapiana* i izašao u pustu Knez Mihailovu. Nikada nisam bio na toplijem danu. Sve u Beogradu, trenutno zrači vrućinom. Čini mi se da ću uskoro da sagorim i da za sobom ostavim kamaru pepela i pečenog mesa. Pretrčao sam na crveno kod *Moskve* ne bih li se što

pre dokopao podzemnog prolaza na Terazijama. U zebru su utisnute rupe od štikli. Crnkinja sa ogromnim sisama ulazi u trolu. Iz prolaza na Terazijama izbija talas toplote, vidljiv golim okom, vreo kao da izvire iz pakla i istovremeno neprijatan kao sumporni zadah samog đavola. Na vrhu stepenica sedi i smrdi bosonogi beskućnik. Bradat, sa proročkim pogledom nerazlučivim od čistog ludila, smeje se i prosi. Mlitav je, skoro rastopljen ovim dvanaestim avgustom.

Proleteo sam pored njega i zakoračio niz stepenice. Talas vreline obavio mi se oko tela. Kroz pore na koži uvukao se u tok misli. Prošao sam pored plastične lutke u drečavozelenom kupaćem kostimu i ubrzao korak ka izlazu iz ovog grotla. Dok me mehanizam stepenica izvlači na ulicu, sparina mi štipa kožu. Vid mi se muti. Okrećem glavu na stranu pokušavajući da dišem. Od vrućine se znojim, od znoja nerviram, a od nerveze dodatno znojim. Jedino klima-uređaj može da prekine tu ludačku spiralu uzajamnog silovanja duha i tela. Odmah po presecanju pupčane vrpce bebama treba ugrađivati srčanu pretkomoru punjenu freonom.

Istrčao sam na trotoar, skrenuo levo, ušao u rashlađenu banku. Zahlađenje mi je prijalo, ali ne toliko da bih uživao: ipak sam ušao u banku.

„Dobar dan. Izvolite“, automatizovanim osmehom obratila mi se bankarska službenica kojoj na *name tagu* piše Marina.

Rekao sam joj da mi je kartica blokirana ali da ne znam zbog čega. Rekla je da su imali hakerski upad u sistem i da su iz predostrožnosti morali da privremeno

blokiraju sve *Visa* kartice svojih korisnika. Izvinila mi se na neprijatnosti i rekla da će kartica biti odblokirana najkasnije sutra u toku prepodneva a zatim zatražila moj mejl da bi ubuduće mogli pravovremeno da mi šalju sve važne informacije i mesečne izvode o stanju na račun. Dao sam joj mejl.

Kad sam iz banke izašao na ulicu, prišao mi je tip i rekao da je kamerman. Malo sam ga začuđeno gledao pa mi je objasnio da mu je to nik na *Twitteru* koji je za sebe izabrao zbog posla kojim se bavi: radi kao snimatelj na *Studiju B*. Kaže da me zna sa *Twittera* i da zna da radim u nekoj marketinškoj agenciji. PR agenciji, precizirao sam. Rekao je da mu to deluje kao posao iz snova, a ja sam mu odgovorio da su i košmari snovi. Onda smo se smejali.

Simpatičan mi je. Da ima dobre sise i da je žensko, muvao bih ga. Ovako sam mu se samo pridružio u hodu do Beograđanke dok mi se od vrućine pričinja-vao distorziran zvuk *dial-upa*. Pričao je o *Twitteru*: kada je tamo došao, nije mogao da se snađe. Imao je utisak da se preselio u neki veliki grad u kojem od nule mora da izgradi život. Iako je znao da je *Twitter* solidno naseljen, osećao se usamljeno. S vremenom se ta želja za povezivanjem sa mnoštvom ljudi pretvorila u izgubljenost u roju uglavnom besmislenih tvitova. Počinjem da mrzim *Twitter*, rekao je.

Hvatali smo hlad sa desne strane ulice. Kod Skupštine je hteo da kupi sladoled, ali ga je crveno, ojedeno i bubuljičavo lice prodavca nateralo da produži dalje – izgleda kao da je pečen, sa desetinama otvorenih čireva na koži.

Na semaforu u Knez Miloševoj je crveno. Stali smo u hlad ispred *Londona*. Na nebu iznad Slavije počeli su da se pojavljuju oblaci. Izgleda da će kiša. Izvadio sam telefon i fotkao moguću promenu vremena. Onda sam Sonji poslao SMS: „Kad dolaziš?“

Kod Beograđanke sam se pozdravio sa Kamermanom. Otišao je na posao, a ja sam produžio do tramvajske stanice ispred SKC-a.

„U osam“, odgovorila je Sonja.

U tramvaju je gužva. Putnici bezizražajnih lica tupo gledaju kroz prozor. Nesnosan smrad debele Ciganke koja je ušla kod Taša pokazao je da u ovim robotima i dalje ima nečeg ljudskog: gomila se tiskala, udaljavala, prilepljivala, ne bi li nekako izbegla smrad. Refleks, pritisak, samo na to reaguju. Debela je sela, izula klompe i zalepila oznojenu mišku na prozor. Nikada nisam video prljavije noge.

Zauzeo sam jedno zgodno mesto kraj otvorenog prozora, stavio slušalice, odvrnuo muziku i pustio ostatak tramvaja da se organizuje – ne pomeram se nikom.

Iz džepa sam izvadio telefon i tvitnuo da onom što je izmislio klimu treba dati crveno slovo, i to u januaru kad je najgušće sa svecima. Na *Facebook* sam postavio isti status i prihvatio *friend request* Stefana Gavrića – Kamermana sa *Twittera*. U foto-galeriji telefona sam otvorio sliku oblačnog neba. Učitao sam je u *Instagram*, kropovao, uključio *Lo-fi* filter, što je dodatno pojačalo plavetnilo neba i belinu oblaka i gotovo potpuno zacrnilo zgrade u Kralja Milana. Dodao sam *#sky*, *#cloudporn*, *#sunset*, *#architecture* i još dvadesetak haštagova a onda aploudovao sliku.

Vrtim kanale na TV-u dok čekam da Sonja dođe kod mene. Zaustavio sam se na TLC-u. Gledam šou Opre Vinfri. Mogu da je podnesem zahvaljujući nekoj vrsti sažaljenja, ali ne i empatije. Da je bliski rođaci nisu silovali pet puta, sigurno bi mi se gadila. Emisija je posvećena skućenim životnim prostorima. Smenjuju se reportaže o ljudima koji žive u stanovima od nekoliko kvadrata i firmama koje proizvode višenamenski nameštaj specijalno za takve stanove. Japanac živi u svega osam kvadrata: spava na podu, ima sto, stolicu, frižider i malu policu. Firma iz Hjustona proizvodi stolove koji su istovremeno i polica za knjige i štek za posteljину. Nemač živi u drvenoj kućici od deset kvadrata. Ima sav nameštaj. Svi oni su u stvari žešće sjebani. Nemaju prostora ni da drkaju kako treba a kamoli da nešto jebu. Makar to bili i sitni kućni ljubimci. Nema mesta da im se digne. Stiže mi SMS od Sonje: „Krenula sam. Kod tebe sam za pola sata. Motaj.“

Mutirao sam televizor i seo za komp. Napravio sam plej-listu za večeras: *disco electro punk, electro gothic, agrotech, futurepop* i *nintendocore*. Otkako sam se smuvao sa Sonjom, bar dva-tri puta nedeljno pušimo skank. Onda se ili jebemo ili pričamo. Uglavnom se jebemo. Ponekad gledamo porniće. Zatim naručimo hranu a posle toga spavamo.

Ulogovao sam se na *Gmail, Facebook* i *Twitter*. Na *Gmailu* sam zatekao mejl od banke. Piše da je moj zahtev uspešno procesiran i da mi je kartica opet funkcionalna. Nema izvinjenja. Ispod toga je ponuda za kredit uz osiguranje od gubitka posla koje pokriva dvanaest rata u kontinuitetu. U potpisu piše: Marina

Tokić, Služba za upravljanje zadovoljstvom klijenata. Pored toga stoji Marinina slika. Bane sa *Facebooka* kaže da u *Maksiju* uvek razmišlja o tome kako će tu da umre i kako će hitna pomoć videti da ima pocepane gaće, a Učiteljica Solfeđa da je preživela još jedan dan u kanc-logoru. Na *Twitteru* raspravljaju o tome da li vegetarijanci više vole životinje nego gurmani ili ta vrsta apstinencije ne znači ništa više od toga da ne jedu meso. Lajkovao sam Banetov status i ostavio tvit: Lupači gluposti, a zatim još jedan: Ukoliko neko hoće da se ubije, zamolio bih ga da to uradi u banci – značilo bi mi. Ana U Zemlji Čuda me je menšnovala sa :*.

Anu U Zemlji Čuda znam još sa *My Spacea*. Ne sećam se ko je kome tražio *friend request*. Znam samo da smo vrlo brzo nakon što smo postali prijatelji počeli da se dopisujemo: prvo preko šturih komentara na profilima a zatim i preko *My Space Instant Messingera*, *MSN-a*, *Skypea*, *Gtalka*, *Facebooka*, *Twittera*, *GoogleWavea*, *Google Plusa*, *Vibera*, *WhatsAppa* i *Google Hangoutsa*: kako se šta od toga pojavljivalo. Pored toga, pratimo se na *Pinterestu*, *Instagramu* i *YouTubeu*. Ne sećam se ni o čemu smo tačno na početku pričali. Već posle nekoliko dana bilo nam je jasno da se odlično razumemo. Čet oslobađa: potpuno opušteno smo pričali o stvarima za koje bi nam u oflajn životu bili potrebni bar meseci intenzivnog druženja. O intimnim delovima tela nikada nismo pričali.

Ana je od Srbije na Maltu pobešla početkom dvadeset prvog veka. Studirala je engleski u Novom Sadu. Posle druge godine od neke NGO dobila je stipendiju koja se svodila na jednomesečno putovanje Evropom.

Tako je stigla do Malte. Tamo se zaposlila u korisničkoj podršci *Vodafone*. Uskoro se i udala. Nikada ne priča o mužu. Ana se preziva Bubnić.

Pušim zavaljen u fotelju. Polumrak se sjedinjuje sa kovitlacima duvanskog dima. Sonja je na krevetu. Skida minđuše i spušta ih na stočić. Iz torbe vadi svoj *Samsung Galaxy S4* i brushalter. Odlaze ih pored minđuša. Nosi crnu suknju u visini kolena, ne previše usku ali joj ipak jasno ocrtava butine. Zategnute su, kao i ruke, ali nisu mišićave. Bradavice joj se jasno ocrtavaju ispod bele košulje: to joj smanjuje sise jer mi fokusira pogled. Zapalio sam džoint i tako divljački povukao dim da sam se zakašljao. Krenule su mi suze. Posle nekoliko dimova eho cvrčanja interneta s kraja dvadesetog veka polako mi napušta uši, oči mi se šire a pogled mi se sa bradavica proširuje na celu Sonju. Sise su joj sada uobičajene veličine.

Iz ormara sam izvadio jastuk, naslonio ga uz zid i legao popreko na krevet. Noge sam podigao na stočić. Sonja je legla pored mene, spustila mi glavu na rame i poljubila me u obraz.

„Hoćemo da gledamo neki film?“, pitao sam.

„Ali prvo da se razbucamo“, odgovorila je. „Dodaj mi to, sve ćeš sam da popušiš.“

Dao sam joj skank i uzeo telefon. Na *Twitteru* sam napisao da je cela žena vrhunac fetišizma.

„U čoveče, ovo će da nas pobije. Znaš kako mi golica grlo. Kao da sam udahnula pauka“, rekla je.

* * *

Jedemo krem-bananice. Napolju se čuju cvrčci i vriska dece. Sparno je. Prebacio sam na TLC. Veteran iz Iraka hoće da uradi tetovažu posvećenu svim poginulim američkim vojnicima. Istovremeno, tetovaža treba da predstavlja i nogu koju je izgubio kada je nagazio na minu. Otkako se vratio iz Iraka stalno sanja svoje mrtve drugove i nogu koju više nema – levu, do kolena. Sanja kako ginu, kako ih šalju kući u limenim kovčezima. Sanja svoje čizme, noge, pušku. Plače. Mučno mu je da o tome govori. Skida protezu sa noge, pokazuje je tatu-majstorima. Kamerman zumira veštačko stopalo. Na butini osakaćene noge uradili su mu tetovažu: u pesak ispod palme zabodena je puška, pored nje stoji par vojničkih čizama i jedan šlem; pored svega toga kleči bosonogi vojnik pantalona podvrnutih do iznad kolena tako da mu se vide obe noge. Zdrave su i njegove. Zatim je u radnju ušla baba u ranim osamdesetim. Zove se Eni i želi da istetovira slovo E na desnoj ruci. Na pitanje tatu-majstora šta je do sada čekala da se istetovira rekla je da se bliži sezona uragana pa bi želela da ima tetovažu na osnovu koje bi mogli da je identifikuju ukoliko pogine. Eni nosi belu majicu na crvene tufne. U njoj izgleda kao da ju je neko na samrti izrešetao pa umiruće srce nije moglo celu majicu da oboji u crveno.

„Srolaj još jedan. Hoću još da pušim“, rekla je Sonja.

„Možeš da pušiš i bez rolanja.“

„Ha-ha. Ne još.“

„Mrzi me. A da smotaš ti? Nikad ne motaš.“

„Pa uvek ti motaš. Ja u ovom stanju neću uspjeti do prekosutra. Skroz sam zabagovala. I daj da vidim taj *iPod*.“

„U pantalonama mi je. Ustani pa uzmi.“

„Joj kako me mučiš.“

„Taman da prospeš i pepeljaru.“

„Mrcino.“

Izašla je iz sobe. Ubrzo se vratila sa cigaretom u ustima i slušalicama u ušima.

„Zvoni ti telefon“, rekao sam.

„A?“

„Zvoni ti telefon!“

Skinula je slušalice, uzela telefon sa stola, malo ga posmatrala kao da se dvoumi da li da se javi a onda ga mutirala i vratila na sto.

„Zašto se nisi javila?“

„Nema veze. Nebitno je.“

Poznajem je dovoljno dugo da mogu da prepoznam kad nešto hoće da prećuti. Nespretna je u tome. Uvek reaguje isto. Kaže: ništa, nema veze, nebitno. Ako bih je o tome pitao još nešto, sigurno bi se iznervirala ili bi se tako ponašala i to bi bio kraj razgovora – završilo bi se svađom.

„Je l' te to on zove?“

„Da.“

Naježio sam se. Ovo je prvi put otkako smo zajedno a da je ovako lako pristala da priča o njemu. Rekla je samo da, ali to znači mnogo više. To znači: da, imam dečka; da, varam ga sa tobom; da, sa njim sam sedam godina; da, varam ga dve godine; da, volim te; da, ne mogu da ga ostavim. To na kraju znači i: da, jebem se

i sa njim, od njega sam došla kod tebe, ili: od tebe ću otići kod njega. To je najzajebanije *da* koje sam ikad čuo. U jednom jedinom trenutku, u onom jebenom deliću sekunde koji je potreban da bi se ono izgovorilo, shvatio sam sva njegova značenja.

Ne znam šta se u tom trenutku dogodilo, ali jednostavno nisam hteo da pričam o njenom dečku. Zajebana stvar kod ljubavnih trouglova je to što si uvek u čošku. Možda sam se i uplašio. Možda negde u dubini mog ludila. Možda. Nisam. Jednostavno je: ne da nisam hteo da kvarim trenutak, već nisam hteo da kvarim veče.

Nekoliko minuta pre nego što joj je zazvonio telefon, ležala je pored mene i kreveljila se. To je bio jedan od onih trenutaka u kojima sam osećao koliko mi je bitna. Nisam to mogao da kvarim ulazeći u ono *da*. Ona je to izgleda mogla.

„Dođi da me češkaš dok motam“, prekinuo sam tišinu iako nije trajala duže od proste ali neprijatne misli – o meni, njoj i njenom dečku.

Legla je pored mene potrbuške. Ponovo je stavila slušalice i pustila muziku. Noge su joj savijene u kolenima, podignute uvis. Radi njima napred-nazad kao da joj se sviđa muzika. Osećam se nekako čudno. Neprijatno mi je zbog njenog dečka. Radi me ljubomora. Imam utisak da mi celo telo treperi, kao da ću da se dezintegrišem, da se rastvorim na atome i isparim u oblaku dima. Trudim se da to prikrijem.

„Ma skidaj te slušalice, neću da sedim sam“, rekao sam.

Ne čuje me. Gurnuo sam je laktom. Skinula je jednu slušalicu.

„Ma skidaj te slušalice, neću da sedim sam“, ponovio sam.

„Čekaj da se završi pesma.“

Popušili smo još jedan džoint. Jedemo belu milku. Sonja kaže da je gladna. Naručio sam nam gurmansku picu sa feferonima i koka-kolu. Uglavnom to jedemo kad duvamo. Ponekad naručimo pileću džigericu rolovanu u slaninu.

Pica stiže za četrdeset pet minuta. Nervoza me polako napušta. Skank odrađuje posao. Okrenuo sam se na bok tako da mogu da je poljubim. Zavukao sam joj ruku pod majicu, mazim je po leđima. Ljubimo se. Jednu ruku mi je stavila pod obraz, drugom mi steže dupe. Jezici nam se komešaju. Zavlačim joj ruku pod suknju, stežem joj dupe. Počinje da diše ubrzano. Ljubi me po vratu, gura mi jezik u uvo. Obgrlila me je nogom. Šapuće mi da me voli. Ljubimo se nežno kao da smo se tek smuvali.

Zaspali smo dok smo se ljubili. Probudio nas je dostavljač pica. Skočio sam iz kreveta čim je pozvonio na interfon. Svetlo me je na trenutak ošamutilo. Sačekao sam ga na vratima.

Jedemo na krevetu, iz kutije. Pica je vruća i ljuta. Oči nam suze. Smejemo se. Pojeli smo sve, popili po čašu koka-kole, popušili po cigaretu, spremili se za spavanje. Ležimo slepljeni, grudima i stomakom pripijen sam uz njena gola leđa. Desnom rukom sam je zagrlio. Ubrzo smo zaspali.

Probudila me je vrućina. Znojav sam. Napolju je mrak. Sonja spava. Dohvatio sam telefon sa stočića: pola četiri je. Otkrivam se. Kurac mi je krut. Ljubim

je po vratu, zavláčim ruku u njene gaćice, dodirujem joj klitoris. Budi se, meškolji, uvija, steže mi kurac. Svukao sam joj gaćice do pola butina. Leži na boku. Gurnuo sam joj prst u pičku. Vlažna je. Izvadio sam kurac i nabio joj ga s leđa. Uzdahnula je. Držim je za bok i polako ga vadim pa opet guram. Sve je vlažnija. Okrenula se na stomak. Malo podiže dupe i nabada mi se na kurac. Zabadam ga brzo i silovito u njenu pičku. Ne želim da seks traje. Samo želim da što pre svršim. Da je isprskam spermom. Stenje. Steže mi ruku. Jače, prostenjala je. Jebem se sve brže. Pička joj je vrela. Kurac mi je usijan. Eksplodiraće. Vadim ga i svršavam joj po dupetu i leđima. Ljubim je po vratu i ramenima. Otišla je u kupatilo.

Sutradan ujutru oko pola deset probudila me je majka. Pustila je da telefon zvoni sve dok se nisam javio. Pitala me je kad ću da svratim i šta da spremi za ručak. Rekao sam da sam premoren, da moram još da spavam i da ću pokušati da dođem sutra. Znala sam, to si rekao i prošle nedelje, rekla je. Hteo sam da se izvinim ali je ona rekla da nastavim da spavam i prekinula vezu.

Nisam više mogao da spavam a i Sonja se probudila. Popili smo kafu, doručkovali a zatim se izležavali i na *Historyju* gledali blok repriza *Ancient Aliensa*.

Kad je Sonja otišla kući, ulogovao sam se na blog sekciju veb-sajta agencije.

User name: admin.blog

Password: *****

Postovao sam tekst *Dijalog vs. Saopštenje* o smeni paradigmi u savremenom *storytellingu*. Glavni razlog za taj zaokret našao sam u promeni koncepta komunikacije između prodavaca i potrošača: zbog društvenih mreža postala je dvosmerna. Kupci se sada informišu i osvajaju tako što se sa njima priča. Reklame na TV-u kojima ne možeš ništa sem da promeniš kanal ili novinski tekstovi koje možeš samo da pocepaš postaju nemoćni pred *Facebookom*, *Twitterom*, *YouTubeom* ili *Instagramom* gde sa oglasom možeš da razgovaraš. Klasični advertajzing izumire. Klasični PR izumire. Retorika više nije veština koja potpuno vlada komunikacijom. Pričanje priča više nije samo oralno – sve više je digitalno. Na kraju posta sam napisao da religija budućnosti nastaje na internetu, da će kao lažni proroci biti blokirani svi oni koji ne budu hteli da odgovaraju na milione pitanja netizena dok će status pravog proroka i milijarde *followera* steći onaj ko bude uspeo da prepešači digitalni okean dislajkova. Sledeći bog zvaće se Server. Sledeći đavo zvaće se Oflajn. To će biti mit dvadeset prvog veka.

Link ka blogu šerovao sam na *Facebooku*. *Managing Director* Dario Krunić ga je prvi lajkovao i to će biti sve čime će vrednovati moj rad subotom. Kamerman sa *Twittera*, na *Facebooku* poznatiji kao Stefan Gavrić, ostavio je komentar da mu se sviđa povezivanje PR-a i religije. Zatim je napisao: lol. U naredna dva sata bilo je jedva deset lajkova i još četiri komentara. Miloš Nikezić Popunjen Profil imao je zamerke na izgled bloga: pričao je nešto o *Joomli*, responsiv veb-dizajnu i zahvaljivao bogu na slobodnim vikendima. Ana u

Zemlji Čuda je prokomentarisala da za petodnevnu radnu nedelju ne treba zahvaljivati bogu već sindikatima i da je i iz pozicije sindikata i iz pozicije boga rad vikendom blasfemičan. Za stručnost posta nisam stručna :P :*, napisala je. Lajkovao sam sve komentare i otišao na *YouTube*. *Facebook* je vikendom siročić.

Iz beskonačne petlje *related* klipova izvukao me je interfon. Da, promrmljao sam u slušalicu iz koje se zatim razdragano čulo: mi smo. Bio je to glas mog rođaka Uroša a ono „mi smo“ do sada je uvek značilo da ću ugostiti i njegovu ženu Danijelu. Ne volim nenajavljene posete, naročito ne vikendom. Tad volim da sam sam ili sa Sonjom, da ne radim ništa, da razvlačim kafu i trolujem depresiju opustelim *Facebookom* i *Twitterom*.

Otkako sam se zaposlio, vikendom mi je uvek frka zbog ponedeljka. Ta dva slobodna dana više ne donose nikakav predah, samo dižu tenziju. Trudim se da celu subotu prespavam i preležim. Nedeljom se budim između deset i jedanaest a već oko podneva počinje da me hvata smor zbog ponedeljka. Tada se prejedem ili naduvam a onda se koncentrišem na TV i gledam bilo šta: da mi okupira pažnju i održava smirenost. Ponekad je i *Instagram* dobra distrakcija. Vikendom me i telefon nervira a uglavnom sam izlogovan sa *Skypea* i *Google Hangoutsa*. Bilo kakav glas ili živ čovek može da sruši bedeme dokolice i u privid spokoja i obuzetost besmislom televizijskog programa usadi ponedeljak.

Uroš je ekspert za to da se bez ikakve najave pojavi na vratima: gotovo uvek sa svojom ćutljivom senkom

Danijelom. Upoznali su se u intimi manastira u kojem je on ikonopisao novi oltar. Uroševa baba je mojoj majci tetka. On je iz toga zaključio da smo nas dvojica bliski rođaci a onda i da smo bliski. Tako se i ponaša.

Bili smo u crkvi, odgovoriše uglas kada sam ih pitao otkud njih dvoje. Od sveštenika su pozajmili film *Pravoslavna čuda u Grčkoj i Rusiji* pa su svratili da im ga prerežem. Njima je crkao DVD-rom pa kad su već u prolazu zašto da ne svrate. A i lepo ćemo se ispričati. Nisu me videli skoro dva meseca.

Skuvao sam nam kafu, klonirao *Pravoslavna čuda* i pustio *Nero* da reže. *Writting speed* 48: plići zapis da što pre odu. Sve vreme gledam u monitor: naizmenično u *buffer level* i *writting to disc*. Čutim. Pušim. Njih dvoje se nešto domundavaju. Pokušavam da se setim kada sam poslednji put rezaio disk.

„I, šta radite vas dvoje? Čime se bavite?“, upitah da prekratim vreme i premostim neprijatnost.

„Bili smo u našem manastiru dve nedelje“, odgovori Danijela.

„Šta ste tamo radili?“

„Pomagali, odmarali, sve što treba. Danijela je kuvala. Ja sam im malo dorađivao ikonostas. Dosta smo šetali i istraživali prirodu. Imam i slike.“

Uroš je zatim ustao, izvadio telefon iz džepa, privukao stolicu, seo pored mene i počeo da mi pokazuje slike manastira i okoline. Na slikama su uglavnom on ili Danijela, katkad i zajedno, neke niske debele žene, poneki monah. U pozadini je uvek manastir ili ogromni kameni krst na ivici šume. Usledilo je nekoliko slika njihove dece. Uglavnom najmlađeg sina Nemanje: u

dupku, sa igračkama, u krevetu dok spava, sa dedom. Dete je debelo. Obrazi su mu rumeni kao u reklami za sapun. Zatim je usledila slika krupno kadriranog belog nabreklog kurca. Zbunio sam se. Uroš se smejao. Danijela je malo spustila pogled. Gledala nas je ispod obrva kao porno-glumica trenutak pre nego što bi strpala kurac u usta. Uroš je nastavio da šalta slike. Na sledećoj Danijela gola leži na krevetu, a na sledećoj joj je onaj isti kurac od malo pre u ustima. Usledio je krupan kadar kurca koji joj je dopola nabijen u dupe. Ima krupnih kadrova njene obrijane pičke, kurca koji ulazi u pičku, kao i onih sa spermom koja joj se razliva po jeziku, licu i sisama, a zatim opet slika malog Nemanje sa dedom. Danijela je na slikama potpuno gola, koža joj je bela, ima nekoliko mladeža po grudima i ramenima, zelene oči, a na dupetu vidljiv crveni trag Uroševe šake. Poslednjih nekoliko slika prikazivalo je dva ženska dupeta i onaj beli kurac koji u njih naizmenično ulazi otpozadi.

„To je Jasna“, rekao je Uroš dok je svoje ozareno lice pokušavao da ukrasi osmehom.

Bio sam na ivici da se rasparčam u smeh. Istovremeno sam osećao i gađenje. Morao sam da odbijem implicitni poziv na trojku a možda i na incest. Samo sam ćutao dok su se oni smejali kao da su upravo otplatili poslednju ratu kredita, kao da su primili najbolji serum za neku neizlečivu bolest ili kao da su upravo, istovremeno, svršili.

Kompjuter je izbacio narezan disk. Ubacio sam ga u kutiju i dao im ga. Sedeli su još malo, pričali o deci a onda otišli. Da verujem u boga, prekrstio bih se.